

HET DRAMA BIJ DE WOONBOERDERIJ

© 2026 Marja van der Kolk

Alle rechten voorbehouden.

Geen enkel deel van dit boek mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in welke vorm of op welke wijze dan ook – elektronisch, mechanisch, door fotokopie, opname of enig andere methode – zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Eerste editie: 2026

Vormgeving en ontwerp: uitgeverij Barrydoor

Druk: Bookmundo en Amazon

Contact:

<https://www.barrydoor.nl>

Marja van der Kolk

**HET DRAMA
BIJ DE
WOONBOERDERIJ**

BARRYDOOR
UITGEVERIJ

Proloog

Toen Corrie besloot naar een bejaardenhuis te verhuizen, voelde het alsof ze een groot deel van haar leven achterliet. De boerderij waar ze tientallen jaren heeft gewoond, waar ze haar vier kinderen heeft grootgebracht en waar de herinneringen aan lieve Douwe zich als dikke lagen stof op balken hebben verzameld, moest ze nu vaarwelzeggen.

De kinderen, bezorgd om haar veiligheid, hadden hierop aangedrongen. De loper bovenaan de trap ging vaak los op de derde tree.

De angst dat ze op een dag onderaan de trap gevonden zou worden, won het uiteindelijk van haar koppigheid.

Ze koos voor Huize Famke-Djoeke in het dorp Dwaalzicht, zo'n tien kilometer verderop. Hier kwam een gezellig appartement op de begane grond vrij, met een klein tuintje. Het houten tweezits bankje uit de melkschuur en het vogelhuisje kregen er een mooi plekje.

De boerderij werd later verkocht. Maar de kinderen hadden nooit de nieuwe eigenaar gekozen als ze hadden geweten wat er met hun oude huis zou gebeuren. Met de oude varkensstal.

Huize Famke-Djoeke was een oude Friese state, statig maar ingetogen, omringd door een bescheiden park. De bewoners, sommigen met rollators en anderen in rolstoelen, maakten gebruik van de geasfalteerde paden die door het groen slingerden. In de lente stonden de rododendrons in volle bloei, en 's winters kraakten de takken van de oude bomen onder een laagje sneeuw.

Gerja en Casper Vos, waren het echtpaar dat het huis runde. Gerja, met haar achtergrond in de verpleging, straalde rust uit, terwijl Casper zorgde voor een vleugje luchtigheid in het dagelijks leven.

Corrie verhuist naar Huize Famke-Djoeke

Corries verhuizing naar Huize Famke-Djoeke is een mooie overgang naar een nieuwe fase in haar leven. Haar keuze om daar te gaan wonen vanwege het tuintje en het park laat zien hoe belangrijk de verbinding met de natuur en het buitenleven voor haar blijft.

Haar trots op het zorgvuldig ingerichte appartement benadrukt de zorg en liefde die haar kinderen voor haar hebben getoond.

Samen met haar oudste zoon heeft ze uitgebreid rondgekeken in de zorgvilla. Ten slotte heeft ze de knoop doorgehakt. Doorslag is beslist het tuintje geweest van waaruit ze zo het geheel ommuurde park in kan lopen, maar bovendien ook tomaatjes en kruiden als peterselie en basilicum kan planten. Zo hoeft ze niet helemaal afscheid te nemen van het buitenleven.

En als ze wil, kan ze nog altijd op bezoek in het oude dorp. Immers, haar autootje staat voor de deur. Ze heeft haar rijbewijs nog steeds. Ze rijdt al jaren uiterst voorzichtig en volkomen schadevrij. Dat is te danken aan de vijftien keer zakken voor haar rijbewijs. Wat een stress. Terwijl haar zus die naar het westen verhuisde, notabene in een keer slaagde in die drukke stad waar ze woonde.

De oude state die nu Famke Djoeke is, was de kleinste niet. Hierdoor beschikt Huize Famke-Djoeke nu over 14 eenpersoons appartementen en 2 tweepersoons appartementen. Op een tweepersoon appartement na, zijn ze allen bewoond op het moment dat Corrie haar 'huisje' op de begane grond intrekt. "Het laatste station" zoals ze zelf zegt.

Samen met Gert, haar oudste zoon loopt ze haar nieuwe woonplekje in. Ze draait langzaam een rondje in het appartement, haar handen liggen op de rug gevouwen alsof ze haar best doet om alles goed in zich op te nemen. Haar ogen dwalen over het antieke kabinet dat precies in de hoek past en over het dressoir waar haar dierbare foto's op staan. Ze loopt naar de tafel en strijkt met haar hand over het gladde oppervlak van het hout.

‘Die tafel,’ zegt ze zacht, bijna tegen zichzelf. ‘Ach Gert, wat hebben we daar vaak in de woonkamer aan gezeten. Met al die al die spelletjes die jullie deden en jouw vader met zijn bijbel.’

Haar stem breekt even, maar ze glimlacht terwijl ze verder praat. ‘Wat goed dat jullie dit allemaal een plekje hebben kunnen geven.’

Gert, leunt tegen de deurpost van de woonkamer en kijkt haar met een trotse glimlach aan.

‘Ja mam, we hebben ons best gedaan. Het moet natuurlijk wel een beetje thuis voelen, hè? Al is het een nieuw begin.’

Corrie knikt instemmend. ‘Thuis, ja het voelt goed dat ik hier zo in kan stappen. Maar ik moet er nog even aan wennen dat alles zo... zo klein is.’

‘Ach, klein?’ zegt Gert luchtig. ‘Je hebt alles wat je nodig hebt. En nog een tuin ook! Kijk maar eens door de schuifpui.’

Corrie schuifelt naar terraskant van haar appartement en kijkt naar buiten. De kleine privétuin, omheind met een laag hekje, heeft een paar bloembedden die wachten op haar groene vingers. Er staat al een houten bankje en een terrastafeltje dat uitnodigt om de zon op haar gezicht te voelen.

‘Nou, dit is inderdaad helemaal goed. Hier kan ik nog fijn aan de slag. Die rozenstruiken uit de boerderijtuin kunnen hier ook zeker komen.’

‘Daar dacht ik al aan!’ zegt Gert, terwijl hij naar een houten kist wijst.

‘We hebben alvast wat tuinspullen meegenomen. En wie weet komen die rozen sneller dan je denkt.’

Corrie lacht hartelijk, haar ogen glinsteren even van dankbaarheid.

‘Jullie hebben overal aan gedacht. Maar eerlijk, ik ben ook blij voor jullie, dat jullie moedertje in een veilige omgeving gaat wonen. Hier kan ik gewoon mijn gang gaan, zonder dat ik me schuldig hoeft te voelen als ik weer eens struikel als valgevaarlijke oude vrouw.’

Ze kijkt haar zoon vol liefde aan.

‘Oh Gert, wat hebben jullie het goed ingericht. Zo blij dat het kabinet er zelfs inpast. En oh het dressoir, zo enig al die foto’s zo uitgestald. Wat zijn jullie druk geweest.’

Het appartement heeft een kleine slaapkamer, een keukenblokje waar ze koffie en thee kan zetten en eventueel een boterhammetje kan roosteren. Verder een ruime woonkamer, waar zelfs de antieke salontafel uit de boerderij een plaatsje heeft gevonden.

De badkamer is voorzien van een toilet en een ruime inloopdouche, met mogelijkheid om zittend te douchen of gedoucht te worden. Zodat de zorgmedewerkers de bewoner of bewoonster kunnen helpen. Corrie heeft dat niet nodig, ze doet alles nog zelf. Ze zit er ook niet echt op te wachten dat ze straks misschien gewassen zal worden, laat staan door een manlijke verzorger. Ook al heeft ze wel respect voor al die manlijke verzorgers.

‘Ja mam, dit is nu jouw plek. Jij bent hier de baas.’ lacht Gert.

Corrie knikt resoluut, haar ogen gericht op het kleine eettafeltje dat tegen de muur staat.

‘De baas, ja. Daar hoort dan ook bij dat ik zelf bepaal hoe ik mijn koffie zet en wanneer ik mijn boterham rooster. Geen zorgpersoneel dat zich daar mee hoeft te bemoeien. Nog lang niet!’

Ze kijkt Gert aan, haar blik scherp maar met een vleugje humor.

‘En als ze me straks wél komen wassen, dan geen mannen aan mijn lijf, hoor. Dat kan je ze alvast vertellen.’

Gert schiet weer in de lach en steekt zijn handen omhoog.

‘Afgesproken, mam. Alleen vrouwelijke verzorgers. Hoewel de manlijke verzorgers het allemaal heel goed doen. Maar laten we eerlijk zijn, zo fit als jij bent, kunnen ze voorlopig beter een marathon lopen dan hier bij jou bezig zijn.’

Corrie glimlacht. Ze heeft nu een weekje bij haar oudste dochter Femke gelogeed.

Dat gaf de andere drie kinderen alle ruimte om het meubilair waar ze zo aan verknocht is, te verhuizen naar haar nieuwe appartement. Ze weet niet waar ze kijken moet, zoveel indrukken in een keer.

In de slaapkamer staat ze stil bij het bed waar het oude nachtkastje met het marmeren blad en de bolpootjes naast is gezet. Bevend pakt ze de foto van Douwe, haar overleden man op. Straalverliefd was ze zeventig jaar geleden geworden, tijdens het dorpsfeest in Makkum waar ze met haar vriendin naar toe was gegaan.

Nee, zij kwam zelf niet van een boerderij. Haar vader was hoofdonderwijzer van de lagere school van Milddemer. Op vakantie met Gerrie haar vriendin naar Makkum was het verste waar ze naar toe mocht op haar zestiende. Logeren in een tent in het weiland achter de Friese Stelpboerderij van een van de broers van haar moeder.

‘En mam? Ben je tevreden? Hoe vind je het? We hebben zoveel mogelijk spullen meegenomen waarvan we dachten dat jij ze graag zou bewaren. Kijk eens hier.’ Gert wijst naar de muur naast de slaapkamerkast. Corrie laat haar vingers voorzichtig over de lijst van het schilderijtje glijden.

‘Oh, het schaatstafereel van Avercamp, dat geen Avercamp is. Ha, ha. Maar toch een prachtig tafereeltje! Weet je nog, hoe teleurgesteld je vader was toen het niet om de bekende Henrick ging, maar een hele andere. Ha, ha. Nou, jullie hebben echt hard gewerkt, zeg.’ Gert knikt.

‘Ja, ja... die Avercamp die geen Avercamp was,’ mompelt ze nog eens met een glimlach, alsof ze de hele scène nog eens voor zich ziet. ‘Je vader heeft daar jarenlang grapjes over gemaakt, hè? Een Avercamp voor de prijs van een beunhaas. Maar hij liet hem toch vol trots hangen.’ ‘Het was een makkelijke keuze,’ zegt Gert, terwijl hij met een schuin oog naar het schilderijtje kijkt.

‘Het hoort gewoon bij jou, mam. Net als die foto’s en dat nachtkastje. We wilden dat je je hier thuis zou voelen. Al is het misschien even wennen.’

Corrie knikt. ‘Wennen, ja... Maar het voelt goed, Gert. Dat is het belangrijkste. En dat jullie allemaal zo hebben meegeholpen. Daar ben ik zó dankbaar voor.’

Haar blik dwaalt terug naar de foto van Douwe op het nachtkastje. Ze neemt hem weer voorzichtig in haar handen en veegt een denkbeeldige stofvlek weg van het glas.

‘Ik hoop dat je vader het hiermee eens zou zijn, met deze stap. Hij hield helemaal niet van afscheid nemen, weet je nog? Hij zou zeggen: “Wat je ook doet, zorg dat het goed voelt.”

Gert glimlacht en knikt. ‘Dat klinkt als pa, ja. Maar mam, jij weet wat goed is voor jou. En wij staan altijd voor je klaar.’ Hij kijkt naar het nachtkastje en wijst naar de lade.

‘Oh, trouwens, er zitten nog wat dingen in die we daar bewust hebben ingelaten. Gewoon kleine dingen, maar misschien brengt het je wat herinneringen.’

Corrie trekt de lade open en ziet een stapeltje oude kaarten en een zakdoekje. Ze pakt een kaart op en begint te lachen. ‘O hemel, deze! Dat is een van de ansichtkaarten die je vader me stuurde toen hij voor het eerst naar Amsterdam ging. Hij dacht dat hij wereldreiziger was, en ik... ik vond het maar wat stoer.’ Ze legt de kaart terug en strijkt even over de zakdoek.

‘En deze had hij altijd bij zich, in het borstzakje van zijn jasje.’

Gert kijkt toe hoe zijn moeder met verdriet de kleine schatten bekijkt.

‘Er liggen nog meer van dat soort dingetjes in de boerderij, mam. We nemen binnenkort de tijd om rustig rond te kijken en zien wat je nog mee wilt nemen.’

Corrie kijkt hem aan en glimlacht. ‘Dat lijkt me goed, Gert. Maar doe rustig aan met de verkoop van de boerderij. Ik weet dat het moet gebeuren, maar het idee dat iemand anders daar straks woont ...’

Ze stopt en kijkt weer naar de foto van Douwe, haar overleden geliefde man.

‘Marie, Femke en ook Louise hebben alles schoongemaakt en Bart en ik hebben de verhuizing

geregeld. We moeten echt kijken of er bij de spullen in de boerderij nog iets is, dat je toch hier wilt hebben, mam. Daarna, tja, toch echt, dan moet de verkoop gestart worden.'

Corrie loopt de slaapkamer weer uit. Ze is wat verdrietig maar wel heel tevreden over wat haar kinderen allemaal voor haar gedaan hebben. Haar dochters hebben de kasten perfect ingericht. Hier het ondergoed in een lade, daar de jurken in de kast. Het beddengoed netjes op de onderste planken. Naast de handdoeken. Wel, ze had het zelf niet beter kunnen doen.

In het gangetje staat ze stil voor de indrukwekkende foto van de handen van Douwe. Gevouwen om twee spenen van Grietje, zijn lievelingskoe. Alle kalfjes die op de boerderij gehouden werden, kregen na de geboorte direct een naam. Grietje was geboren toen Douwe net van de middelbare school kwam. Die dag had hij Corrie voor het eerst gezien.

In Makkum centrum. Thuis gekomen riep zijn vader hem vanuit de stal.

'Bel de veearts! Mina gaat kalven! Ze is de hele dag al onrustig, maar ik denk dat het een stuitligging is.'

Douwe had onmiddellijk van Wassem gebeld. Die kwam vervolgens binnen enkele minuten het erf op gescheurd. De bevalling verliep verder toch heel voorspoedig.

'Zeg, wat ben jij vrolijk, Douwe.' Riep de veearts, terwijl Douwe Mina wat lauw water te drinken gaf.

'Ha, ha, ja vind je? Nou, ik ben zo'n leuk grietje tegengekomen. Dat zal het zijn.'

"Grietje!" Had zijn vader geroepen. "Dat is een perfecte naam voor deze mooie kleine dame." Douwe en Corrie trouwden vijf jaar later. Zo kwam het echte grietje ook op de boerderij. En Grietje bleef lang bij hen. De beste koe is

zowaar negentien jaar oud geworden. Een unicum dat je tegenwoordig niet vaak meer ziet. Nu halen ze vaak de zes jaar niet eens meer.

Door de woonkamer heen lopen Gert en zijn moeder naar buiten, het kleine terrasje op. De buurvrouw zit ook buiten. Er wordt thee geserveerd vanaf een karretje dat een jonge meid over het pad duwt, dat langs alle terrasjes loopt. Ook Corrie en Gert wordt een kopje aangeboden. Met een klassiek Maria biscuitje. Gert pakt snel een groot kussen uit de kist die tegen de schutting staat geschoven. Samen gaan ze op het houten bankje zitten.

Op de terrastafel hebben de meiden een bloeiende “Bergthee” in een rietenmand gezet. En in het tuintje vast wat tomatenplanten, lavendel en peterselie gepoot. Over de lage houten schutting verschijnt plotseling een gerimpelde hand.

‘Dag buurvrouw, ik ben Brecht Bakker. Leuk dat ik weer een nieuwe bewoonster mag leren kennen.’ Gert en Corrie staan allebei op en lopen even om de schutting heen, het terrasje van de buurvrouw op. Al snel zitten ze in een geanimeerd gesprek met Brecht Bakker, die al drie jaar een bewoonster van Huize Famke-Djoeke is. Ze blijkt niet uit de buurt te komen, maar haar dochter woont in het dorp hier. Daarom is de keuze op Famke-Djoeke gevallen toen haar man overleden is en zij zelf alleen nog met de rollator kon voortbewegen.

Tja, en dan volgt het onvermijdelijke afscheid van Gert, wat tevens een nieuw avontuur in het leven van zijn moeder start. Corrie loopt met Gert mee tot aan de voordeur van Huize Famke. ‘Kijk mam, als je naar buiten wilt, druk je deze knop in. Dan gaat de voordeur vanzelf open. Morgen komen je kleinkinderen, Madeleine en Mark, je auto

brengen. Die kunnen ze daar parkeren, zie je? Anne en Jelle zijn nu met de boot weg. Maar zij komen ook vast snel bij je kijken. Dag mamsie.'

Corrie kruipt helemaal tegen hem aan in zijn omhelzing. Tranen in haar ogen. Ook Gert moet zelf zijn tranen bedwingen. Tja, het is toch een hele stap. Haar laatste station. Hij loopt naar zijn auto en rijdt zwaaiend naar zijn moeder de parkeerplaats af.

Gerja Vos, de manager van de zorgvilla, stapt op Corrie af.

'Ha, mevrouw de Klein. Wat gezellig dat u bij ons bent komen wonen. Gaat u mee? We zijn aan het borrelen op het grote terras dat aan de woonkamer grenst. Petra, de gastvrouw heeft een lekker borrelplankje gemaakt.'

Corrie kijkt de locatiemanager peinzend aan. Ach ja, denkt ze, waarom ook niet. Buiten aangekomen ziet ze een groepje ouderen rond een klein rond tafeltje zitten. Gerja Vos schuift voor Corrie een stoel aan met een ietwat versleten kussen erin. Dan komt er een vrouw naar haar toe.

'Ha mevrouw de Klein,' ze steekt haar hand uit, 'ik ben gastvrouw Petra, wat kan ik voor u inschenken?' Ze schudden elkaar de hand. Corrie ziet meteen dat dit een lieve vrouw is.

'Ach, ik lust wel een glaasje witte wijn als u dat heeft?'

'Ja, zeker. Ik ga het voor u inschenken.' Even later komt Petra terug met een glas wijn in haar hand en een schaal met kaasbites in haar andere hand. Achter haar loopt een grote vent op slippers, gekleed in een korte spijkerbroek.

'Beste mensen, ik wil jullie graag onze nieuwe bewoonster voorstellen. Corrie de Klein is vandaag bij ons komen wonen.'

De andere bewoners roepen allemaal welkom woorden. Het komt vriendelijk op haar over. Ze kijkt nog eens naar die grote man, die inmiddels alweer wegloopt op zijn afgetrapte slippers. Ze weet dat het Casper Vos is. Het verbaast haar wel, dat hij als manager er zo slonzig bijloopt. Corrie glimlacht beleefd naar de aanwezigen en heft haar glas lichtjes op.

‘Nou, hallo allemaal,’ zegt ze op een vriendelijke maar wat nerveuze toon. ‘Ik ben Corrie de Klein, maar zeg gerust gewoon Corrie. Ik moet nog wel een beetje wennen aan alles, maar het ziet er hier gezellig uit.’

De ontspannen sfeer en vriendelijke gezichten doen Corrie goed. Ze voelt de spanning van de afgelopen weken langzaam van zich afglijden. Terwijl ze nog een slokje van haar wijn neemt, valt haar blik weer op Casper Vos, die met Petra staat te praten. Ze kan niet anders dan zichzelf afvragen hoe iemand die manager is, zich zo nonchalant kan presenteren. Maar ergens is het ook wel charmant, denkt ze. Geen dikdoenerij. Gewoon zichzelf. Lekker huiselijk.

Een vrouw met een heldere stem reageert vriendelijk. Voor haar op de tafel staat een wijnglas met crodino.

‘Welkom, Corrie! Ik ben Tine en ik weet zeker dat je je hier snel thuis zult voelen. We maken het graag gezellig met elkaar, hè, mensen?’ Er klinken instemmende geluiden van het groepje rondom de tafel.

‘En, Corrie, ben je een beetje een wijnliefhebber?’ vraagt Tine ineens, met een nieuwsgierige blik. ‘Of drink je het alleen bij speciale gelegenheden, zoals vandaag?’

Corrie glimlacht. ‘Ach, een glaasje op zijn tijd vind ik heerlijk, vooral bij gezelligheid zoals nu. Maar ik moet eerlijk zeggen dat ik ’s middags meestal een kopje

theedrink. Dat is zo'n gewoonte geworden in al die jaren op onze boerderij.'

'Thee?' reageert een man met een stevige stem vanuit de hoek. 'Dan moet je zeker eens mijn huisgemaakte kruidenmelange proberen. Ik ben Gerard, trouwens. Ik kweek mijn eigen kruiden in de tuin hierachter.'

Corrie knikt beleefd. 'Wat bijzonder! Dat lijkt me heerlijk, Gerard.'

'En het ruikt altijd zo lekker als hij weer bezig is,' vult Tine aan. 'Een voordeel van hier wonen, hoor. Altijd verse kruiden om je heen.'

De gesprekken gaan verder en Corrie merkt hoe snel de tijd voorbijgaat. Ze voelt zich al minder nerveus en zelfs een beetje thuis tussen deze mensen, die allemaal hun eigen verhalen en eigenaardigheden hebben. Ze kijkt opnieuw naar de warme zonnestralen die spelen op het terras. Ze bedenkt dat dit misschien toch wel een heel mooie tijd wordt.

De grote man op slippers, die zich inmiddels bij de tafel heeft gevoegd, steekt zijn hand op. 'En ik ben Casper, de manager en tevens de klusjesman hier. Als er iets niet naar uw zin is in het appartement, geef maar een gil. Maar nu eerst: proost op uw nieuwe thuis!'

'Proost!' roept het gezelschap in koor, terwijl glazen worden geheven. Corrie neemt een slokje van haar wijn en voelt een warm gevoel van welkom dat zich langzaam over haar onzekerheid heen nestelt. Petra zet de schaal met kaasbites op tafel en knikt Corrie bemoedigend toe.

Corrie zakt wat dieper weg in haar stoel en kijkt hoe Petra opnieuw wat glazen vult. Het tafereel voor haar voelt bijna als een scène uit een film: het warme licht, de

ontspannen sfeer, en de vrolijke gezichten om haar heen. Dit was wat ze had gehoopt, maar niet had verwacht.

‘En vertel, Corrie,’ begint Tine, terwijl ze haar glas neerzet. ‘Wat deed je zoal, voordat je hier kwam wonen? Ik ben benieuwd!’

Corrie glimlacht even en neemt een slokje wijn. ‘Nou, mijn man en ik hadden een boerderij. Daar heb ik jarenlang met veel plezier gewerkt. Maar toen hij overleed, werd het allemaal wat te veel. Nu leek het me tijd voor iets nieuws. Een frisse start, zeg maar. De kinderen vonden het beter als ik naar een zorgvilla zou verhuizen.’

Tine knikt begrijpend. ‘Dat klinkt als een hele stap. Maar ik moet zeggen, je past er helemaal bij. We zijn een gezellig stel hier, toch, mensen?’

Het groepje stemt in en Gerard lacht. ‘Als je van tuinieren houdt, Corrie, kun je altijd meehelpen in onze gezamenlijke tuin. Daar is altijd wel wat te doen.’

‘Dat klinkt leuk,’ antwoordt Corrie, ze merkt dat het idee haar oprecht aanspreekt. ‘Ik heb altijd van bloemen gehouden, vooral rozen. Hebben jullie die ook?’

‘Rozen?’ zegt Gerard met een grijns. ‘Die staan er zeker. Wacht maar tot je de rozenperkjes ziet in volle bloei. Dan voel je je vast thuis.’

Corrie kijkt om zich heen, naar de vriendelijke gezichten en de warme zonnestralen die over het terras schijnen.

‘Dank jullie wel,’ zegt ze zacht, meer tegen zichzelf dan tegen de anderen. ‘Dit voelt al beter dan ik had verwacht.’ Ze leunt achterover in haar stoel en laat het geluid van zachte gesprekken en het vrolijke geklingel van glazen op haar inwerken. Voor het eerst in lange tijd voelt ze zich weer onderdeel van een nieuw hoofdstuk in haar leven. Het voelt goed bij deze groep mensen. Het leven hier lijkt rustiger,

eenvoudiger. Precies wat ze nodig heeft. Ze neemt nog een slokje wijn en glimlacht. Ja, denkt ze, dit wordt toch een mooie plek om opnieuw te beginnen.

Als de avond valt, gaat ze na de maaltijd naar haar appartement. Rustig in haar makkelijke stoel zittend, kijkt ze naar de TV. Haar dochters bellen haar allebei. Ze stelt ze beide gerust met een opmerking dat ze al een beetje aan het wennen is.

Corrie zet de foto van Douwe terug op het nachtkastje en kijkt naar hem. Dan staart ze naar het schilderijtje aan de muur, met de warme tinten van het schaatstafereel dat haar altijd aan vroeger doet denken. De stilte in het appartement voelt niet leeg, maar geruststellend. Het is alsof de herinneringen aan Douwe en haar oude leven haar omarmen, terwijl ze de nieuwe werkelijkheid accepteert.

"Ze hebben echt hun best gedaan, Douwe," mompelt ze. "Onze kinderen zijn geweldige mensen geworden, hè?" Een lichte glimlach trekt over haar gezicht, gevolgd door een zucht van tevredenheid. Ze staat op en loopt naar het raam, waar de gordijnen door dochter Marie perfect opgehangen zijn. Buiten glinsteren de lantaarns van het terras, en ze ziet nog een paar bewoners samen lachen en praten. "Het is hier toch best gezellig, Douwe," zegt ze zachtjes tegen zichzelf.

Met een laatste blik op de kamer, die door haar vertrouwde spullen al een beetje als thuis voelt, kruipt Corrie in bed. "Zo, Douwe," fluistert ze zacht. "Weer een nieuw hoofdstuk. Maar jij bent nog steeds bij me, hoor. Welterusten, Douwe." Ze sluit haar ogen en de eerste nacht in haar nieuwe hoofdstuk begint.

Bij tante Corrie op bezoek

Karin klopt zachtjes op de deur.

‘Ja, ja, kom maar binnen, de deur is open hoor,’ roept haar tante Corrie vanuit haar woonkamer. Door het gangetje met de mooie foto van oom Douwe loopt Karin naar haar toe.

‘Ha tante Corrie.’ Corrie zit in een gezellige bontgekleurde broek en een wit truitje aan tafel met de krant voor haar uitgespreid.

‘Karin! Oh, wat een verrassing. Wat gezellig. Kom je koffiedrinken?’

‘Ja zeker, ik was zo nieuwsgierig hoe het je in de eerste nacht vergaan is hier. Gisteravond sprak ik Gert, die zei dat de verhuizing achter de rug is en je gesetteld bent in je mooie appartement. Dus vanochtend vroeg ben ik in de auto gestapt en richting Friesland gereden.’ ‘Wat lief! Heb je je hond niet bij je?’

‘Jawel, maar Paco zit nog in de auto. Ik wist niet zeker of honden hier wel naar binnen mogen.’

‘Dat mag hoor! Mijn nieuwe buurvrouw had gisteren ook bezoek waar een hondje bij was. Haal hem maar even joh. Dan kunnen we het park in lopen.’

Even later lopen ze met Paco het park in. Het is zonnig. Hier en daar komen ze andere bewoners tegen. Sommigen met een begeleidende zorgmedewerker.

In een hoekje van het park is een terrasje aangelegd. Hier staat een multifunctionele rolstoel met een slapende man. Karin zal hem later leren kennen als de lieve mijnheer Poster. Een hele bijzondere man.

Het park is met smaak aangelegd. Af en toe een bankje waar men kan rusten en redelijk privé kan zitten. Er is zelfs

een klein vijvertje. Mooie grote waterlelies vullen het water, omringd door bosjes groene waterpest.

Corrie en Karin blijven even staan bij het vijvertje, terwijl Paco nieuwsgierig aan de waterlelies snuffelt. De zon schijnt door de bladeren van de bomen en werpt glinsterende reflecties op het wateroppervlak. Corrie wijst naar een bankje dichtbij.

‘Laten we daar even gaan zitten,’ stelt ze voor. ‘Ik moet zeggen, dit parkje is echt een rustpunt. Gisteren heb ik hier nog niet echt de tijd voor genomen.’

Karin glimlacht. ‘Ik snap het. Alles is nog zo nieuw. Maar als ik dit zo zie, heb je echt een prachtige plek uitgezocht om te wonen, tante Corrie.’

Corrie knikt langzaam. ‘Ja, het voelt steeds beter. Natuurlijk, het is even wennen, maar iedereen is hier zo vriendelijk. En kijk hoe mooi dit park is aangelegd. Ik denk dat Douwe dit

ook mooi had gevonden. Hij hield altijd van plekken waar natuur en rust samenkomen.’

Paco, inmiddels afgeleid door een nieuwsgierige eend, springt speels rond. De vrouwen lachen. ‘Wat een druktemaker is die hond van jou toch,’ zegt Corrie met een glinstering in haar ogen. ‘Het doet me goed om weer wat leven om me heen te hebben.’

‘Ach, kijk daar tante, dat had ik nog helemaal niet gezien! Een kippenhok. Wat gezellig.’

Corrie glundert helemaal bij het zien van de krielkippen die door de ren scharrelen.

Bart, Corries jongste zoon vertelt Karin later dat dit een special ras is, heel geschikt voor ouderen en voor kinderen. Het zijn rustige, sociale kippetjes. Bovendien leggen ze ook nog behoorlijk wat eieren.

‘Nou, tante Cor, ik zie een taak voor je in de toekomst.’ Corrie glundert bij het idee om hier de kippen te kunnen verzorgen. Wat een pret. Ze gaan even in het zitje voor het kippenhok zitten. Er staan twee bankjes, tafeltje en twee stoelen. Paco die kippen gewend is, snuffelt wat rond de ren en gaat dan rustig liggen.

‘Heb je nu al kennismemaakt met de andere bewoners?’

‘Ja, ik heb een aantal bewoners gisterenmiddag ontmoet toen Gert wegging. De vrouw die hier de boel runt, ik weet even niet meer hoe ze heet, vroeg of ik zin had om te borrelen op het terras. Dat was gezellig. Er was een lieve gastvrouw die wijn inschonk en lekkere hapjes verzorgde. Het is hier wel een beetje bijzonder hoor.’

Corrie vouwt haar handen over elkaar. Karin kijkt haar tante nieuwsgierig aan.

‘Wat bedoel je met bijzonder, tante Cor?’ vraagt ze terwijl ze een beetje achteroverleunt op het bankje.

Corrie haalt haar schouders op, een glimlach speelt om haar lippen. ‘Nou, het is gewoon een hele gemoedelijke sfeer hier. Iedereen heeft zijn eigen verhaal, en toch lijkt het alsof ze hier een soort kleine familie vormen. Dat voelt toch anders dan ik had verwacht. En die manager, Casper, is ook een opvallende man. Hij loopt hier op slippers en een korte broek rond, alsof hij op vakantie is.’ Ze lacht zachtjes. ‘Maar hij doet zijn werk wel goed, hoor. Iedereen lijkt hem graag te mogen.’

‘Dat klinkt helemaal niet verkeerd,’ zegt Karin. ‘En die kippen hier maken het toch helemaal af? Ik zie je al zitten met een mandje eieren.’

Corrie lacht nu harder. ‘Ja, stel je voor! Net als vroeger op de boerderij, kippen voeren, eieren rapen en een praatje

maken met de kipjes. Ze zeggen dat kippetjes rustgevend zijn, wist jij dat?’

‘Ja zeker, ik heb thuis toch ook een kippenhok,’ zegt Karin terwijl ze Paco een aai over zijn kop geeft. ‘Maar hoe vind je de andere bewoners?’

Corrie denkt even na. ‘De meesten zijn heel vriendelijk. Gisteren ontmoette ik een vrouw, Tine heet ze. Ze is heel vrolijk, nog best jong. Ze houdt de boel een beetje levendig. En dan is er een meneer Poster, een hele bijzondere man, zei iemand. Hij zat in een rolstoel en ik heb hem alleen even gezien, maar hij lijkt me een interessant figuur.’

Karin knikt. ‘Het klinkt alsof je hier wel je draai gaat vinden. En nu we die kippen hebben ontdekt, is dat helemaal een bonus.’ Corrie zucht tevreden terwijl ze naar de kippetjes kijkt. ‘Ja, Karin, misschien is dit toch een goed plekje voor me. Het voelt steeds meer als een nieuw thuis. En zeg nu zelf, met zulke leuke burens en scharrelende kippen, wat wil een mens nog meer?’ Ze lachen samen, en Paco tilt zijn kop op, alsof hij begrijpt dat zijn baasje en Corrie het prima naar hun zin hebben in het zonnetje.

‘Het schijnt dat ze hier altijd ’s middags warm eten kregen. Dat vertelde mijn buurvrouw. Nu is dat gelukkig weer omgedraaid en is de lunch gewoon, net als overal, een lekker boterhammetje met een snackje erbij. Maar het avondeten. Poeh, ik hoorde dat het verschilt welke gastvrouw er is. Sommigen kunnen echt niet koken, schijnt het! Maar gelukkig is Petra er vaak. Dat is een schat. Die kookt wel heel lekker, hoorde ik. Maar gisteravond was er een andere gastvrouw. Ik weet haar naam niet.’

Ze kijkt Karin aan met een ietwat verontwaardigd gezicht. ‘Niemand at zijn bord leeg. De gehaktballen waren niet eens helemaal gaar. En niet lekker gekruid ook. De

aardappelpuree leek wel stopverf. De bietjes, nou ... okay. Maar het eten was heel snel koud, want er stonden gewoon koude borden op tafel. Ha, ha, weet je wat voor borden die gastvrouw gebruikte? Diepe borden.'

Karin kijkt haar verbaasd aan. 'Diepe borden voor een warme maaltijd? Oh, en heb jij of iemand anders nog iets over de niet gare gehaktballen gezegd?'

'Nee hoor. Iedereen bleef stil. Er werd trouwens ook niet gevraagd of we het lekker vonden.'

'Hm, wat raar. Je moet het maar even aankijken of het elke avond zo is, en zo ja, dan moet je het met Gert, Bart of de meiden bespreken. Je mag mij ook bellen hoor. Ik wil je ook wel helpen.'

'Dat is lief, kind. En luister, toen alles afgeruimd was, lieten ze gewoon het peper en zout staan. En de vuile glazen. Vervolgens kregen we nog een dessert. Weet je wat? Niet te geloven! Er werden gewoon pakken vla neergezet. En busjes met slagroom.'

Karin kan haar lach nauwelijks inhouden. 'Oh tante Cor, wat een verhaal! Gewoon pakken vla en slagroombusjes op tafel? Dat klinkt meer als een campingmaaltijd dan een diner in een verzorgingshuis.' Ze schudt haar hoofd terwijl ze naar Corrie kijkt, die haar handen in een spreidgebaar omhoog gooit.

'Precies! Het was net alsof we op een zomerkamp waren. Alleen de marshmallows ontbraken nog,' zegt Corrie geamuseerd lachend. 'Maar ach, ik maak er maar niet te veel werk van. De meeste avonden is het vast beter. En Petra is er gelukkig vaak.'

Karin knikt. 'Dat klinkt wel als iemand op wie je kunt rekenen. Maar als het vaker zo'n soepzooitje is, moet je echt

aan de bel trekken. Dit is jouw nieuwe thuis, tante Cor. Je verdient goed en warm eten.'

Corrie zucht even en kijkt haar nichtje dankbaar aan. 'Je hebt gelijk, kind. Het is wel fijn dat jij en de anderen zo betrokken zijn. Het voelt goed om te weten dat ik jullie heb, mocht het nodig zijn.' Ze grinnikt. 'En ach, voor die keer dat het misgaat, kan ik altijd mijn eigen boterham smeren.'

'Dat klopt,' zegt Karin lachend. 'Of misschien een eitje bakken met de verse eieren van die schattige kippetjes.'

'Wat een goed idee! Dan vraag ik Petra om me te helpen. Ze weet vast hoe je een perfecte omelet maakt,' zegt Corrie met een twinkeling in haar ogen.

Samen staan ze op en lopen langzaam terug naar Corries appartement. Terwijl Paco nieuwsgierig snuffelt aan de bloemen langs het pad, kijkt Corrie nog eens om naar de kippetjes. 'Ja,' zegt ze zachtjes tegen zichzelf. 'Dit gaat wel goed komen.'

'Ah, kijk die Paco eens tante. Hij is alweer vriendjes geworden met die krielhaan. Schattig hè.'

Tante Corrie knikt glimlachend. Vervolgt dan haar verhaal over de maaltijd van gisteren.

'Ja, ik dacht dat we klaar waren nadat het dessert opgeruimd was. Wat denk je? We kregen koffie aan tafel met een groot stuk roomboterkoek. We veranderen hier allemaal in olifanten, denk ik. Oh kijk, daar is Brecht, mijn buurvrouw. Brecht, joehoe, kom eens!'

De oude vrouw, die leunend op haar rollator over het grote terras loopt, kijkt op.

'Ha Corrie, je hebt bezoek! Wat gezellig. Bent u mevrouws dochter?'

'Dag mevrouw, nee hoor,' zegt Karin, 'ik ben een nichtje van Corrie. Oh, die hond doet niets hoor. Paco, kom eens

hier zitten. Ik was nieuwsgierig naar het nieuwe huisje van mijn tante. Wat hebben jullie het hier leuk! Zullen we hier even aanschuiven aan deze tafel?’

Brecht gaat op het bankje tegenover hen zitten. Ze geeft Karin een hand. ‘Ha ik ben Brecht Bakker, de buurvrouw van jouw tante dus.’

‘Mijn tante vertelde net over het diner van gisteren hier in het huis. Beetje apart, hè tante?’ Brecht lacht.

‘Nou, maak je borst maar nat! Je krijgt iedere avond zo’n maaltijd voor je kiezen. Ze doen hier maar wat in de keuken. Vaak worden we ook nog gevraagd om te helpen met aardappels schillen en sperziebonen schoonmaken en zo. Zodat we ons bezig kunnen houden, want verder ondernemen ze nauwelijks activiteiten met ons.’

Karin fronst. Beetje saai hier blijkbaar.

Ze kijkt van Brecht naar tante Corrie en weer terug. ‘Echt waar? Dat klinkt niet bepaald als de zorg die je zou verwachten,’ zegt ze met een lichte frons. ‘Maar moet je als bewoner echt meehelpen met het eten voorbereiden?’

Brecht knikt. ‘Nou, op vrijwillige basis, maar wat moet je anders doen als er verder niets te doen is? Er zijn nauwelijks creatieve middagen of gezellige spelletjes zoals je zou verwachten. Alleen af en toe een bingo, en dat is het wel zo’n beetje.’ Ze trekt een grimas. ‘Ach, Brecht, we moeten het er maar mee doen. Ik ben hier nog maar net en wil geen zeurpiet zijn. Maar het klinkt wel anders dan hoe ik me het had voorgesteld.’

Karin denkt even na. ‘Misschien kunnen we hier iets aan doen. Als het echt zo saai is, waarom zou je dan niet wat dingen voorstellen aan de manager? Of misschien kunnen we zelf wat organiseren.’

Brecht schudt haar hoofd en glimlacht flauwtjes. ‘Ach meid, Casper heeft wel oren naar suggesties, maar hij is druk met alles en nog wat. En eerlijk, de meeste bewoners hier hebben er niet veel energie meer voor.’ Ze kijkt Corrie aan. ‘Maar misschien wil jij het oppakken, Corrie. Jij bent ondernemend, denk ik.’

Corrie glimlacht voorzichtig. ‘Wie weet, Brecht. Laat ik eerst maar eens kijken hoe alles hier loopt. Maar Karin heeft een punt. We moeten hier wel van genieten, toch?’

Karin knikt enthousiast. ‘Precies! Misschien kun je beginnen met kleine dingen. Zoals een middagje samen koken of taart bakken met die verse eieren van de kippen. Wie weet wie je daarmee enthousiast krijgt.’

Brecht en Corrie kijken elkaar aan en Brecht grijnst. ‘Nou, dat klinkt eigenlijk best leuk. Misschien is dat een idee, Corrie. Je bent hier pas net en je maakt al plannen. Je gaat dit huis nog wakker schudden, let maar op.’

Corrie lacht zachtjes. ‘Laten we maar eerst koffiedrinken. En misschien met een stukje roomboterkoek, want dat hoort blijkaar bij het pakket.’

De drie vrouwen schieten in de lach terwijl Paco zich uitstrekt in de zon. Het lijkt erop dat het leven in het tehuis toch wat levendiger kan worden. Met goede vriendinnen.

‘Zeg, zal ik eens kijken of we hier een kopje koffie kunnen krijgen? Lust u ook wel toch, mevrouw Bakker?’ Die knikt instemmend.

‘Jij drinkt zwart toch, Brecht?’ Weer een knikje.

‘Zwart en zonder suiker alsjeblieft en geen koekje hoor.’

Als ze opstaat, komt Paco direct achter Karin aan. Hij laat haar nooit alleen. Binnen schiet ze iemand aan waarvan ze denkt dat zij bij het personeel hoort. Ze vraagt haar of ze koffie kan krijgen, of waar ze het eventueel kan pakken en

dat ze het zelf wel mee kan nemen naar buiten. Maar dat laatste hoeft niet. Het wordt keurig verzorgd. En zo zitten ze even later gezellig aan de koffie en hoe attent, voor Paco heeft de gastvrouw zelfs een bakje water meegenomen.

‘Dank je wel Petra,’ zegt tante Corrie. ‘Oh, dat is zo’n lieve, leuke gastvrouw.’ Brecht knikt instemmend.

‘Petra is echt een schat,’ zegt tante Corrie terwijl ze een slok van haar koffie neemt. ‘Ze denkt aan alles. Zelfs aan Paco, kijk hem eens tevreden drinken.’ Paco likt het laatste beetje water uit zijn bakje en gaat vervolgens naast Karin liggen, met zijn kop op zijn poten.

Brecht leunt naar voren en voegt toe: ‘Petra is wel een van de besten hier. Altijd vriendelijk, en ze weet precies wat iedereen nodig heeft. Niet iedereen van het personeel heeft dat in zich.’

Karin kijkt geïnteresseerd. ‘Maar als Petra zo goed is, zou zij dan niet degene kunnen zijn die wat meer activiteiten organiseert? Of misschien een voorbeeld kan zijn voor de anderen?’

Brecht haalt haar schouders op. ‘Ze heeft het al druk genoeg, meid. Petra staat overal voor open, maar ze kan niet alles doen.’

Corrie knikt bedachtzaam. ‘Misschien kunnen wij wel een handje helpen. Als bewoners wat ideeën aandragen of zelf wat organiseren, is dat misschien een opluchting voor haar.’

Karin glimlacht. ‘Dat klinkt als een goed plan, tante. Misschien kun je klein beginnen. Mevrouw Bakker zou u meehelpen?’

Brecht kijkt even verrast, maar haar gezicht verzacht. ‘Waarom niet? Een beetje reuring hier kan geen kwaad.

Maar Corrie, jij moet de kar trekken, hoor. Jij hebt nog die frisse energie.'

Corrie lacht. 'Frisse energie? Ik weet niet of ik dat nog heb, Brecht, maar ik kan het proberen. En met zo'n nicht als Karin in de buurt, hebben we in elk geval een brainstormteam.'

De vrouwen lachen samen en nemen een slok van hun koffie. Terwijl Paco een zacht snurkgeluid maakt. Na de koffieronde neemt Karin weer afscheid van haar tante en buurvrouw Brecht.

Femke belt

's Avonds thuis in een stil Boshuis, geen kinderen die dit weekeinde thuiskomen en morgen pas weer B&B gasten, nestelt Karin zich op de bank met een mooi glas Silvaner van Weingut Bernhard uit Frei-Laubersheim. Paco rolt zich op. Liggend op het grote Perzische kussen voor de open haard. Black Pearl staat op stal. Morgen komt zijn vriendinnetje Girly logeren!

Karin is zo verdiept in het laatste deel van de "Zeven Zussen" dat ze schrikt als plotseling de telefoon gaat.

'Ha, Karin, met Femke, hoe is het met je? Je was bij mama vanochtend, zei ze. Wat lief!'

'Hee nichtje, ja, ik ben bij je moeder gaan kijken. Mooi appartement heeft ze hoor! Dat hebben jullie goed geregeld!'

Het blijft even stil aan de andere kant van de lijn. Dan klinkt Femke voorzichtig, wat aarzelend: 'tja, ach, ja het appartement is mooi, of ze blij is? Ik weet het niet. Maar ja, het is voor ons wel een grote zorg minder. Je weet hoe pittig ze nog is. 's Avonds laat nog het erf over steken om te kijken of de varkensstal wel op slot is gedaan. Terwijl dat natuurlijk allang de verantwoordelijkheid van Gert is.'

'Tja, Fem, we stammen nu eenmaal van een krachtig geslacht af. Dat kunnen we niet ontkennen. Maar voor jullie is het een hele geruststelling dat geloof ik graag. Als er nu iets met haar zal gebeuren, dan is er direct hulp. Natuurlijk moet ze even wennen. Heeft ze tegen jullie al iets gezegd over die maaltijden daar?'

'De maaltijden?' vraagt Femke met een lichte aarzeling. 'Nee, ze heeft ons daar nog niets over verteld. Hoezo, is er iets mee?'

‘Nou,’ zegt Karin, terwijl ze haar glas Silvaner neerzet, ‘ze vertelde me dat het nogal wisselend is. Petra, die gastvrouw, schijnt heel goed te kunnen koken. Maar gisteravond was er iemand anders, en toen waren de gehaktballen niet eens gaar en de aardappelpuree leek op stopverf.’ Ze lacht zachtjes. ‘En dan diepe borden gebruiken voor een warme maaltijd... daar moest je moeder ook wel om lachen, hoor.’

Femke zucht hoorbaar. ‘Dat klinkt niet best. Maar ja, het is toch altijd een beetje roeien met de riemen die je hebt op zulke plekken. We moeten het maar even aankijken. Misschien is het een incident. Anders kunnen we altijd nog iets zeggen tegen de locatiemanager.’

‘Dat lijkt me verstandig,’ antwoordt Karin. ‘Ze vindt Petra in ieder geval geweldig, dus dat is al een pluspunt. Maar ik merkte wel dat ze nog moet wennen. Dat is ook niet gek, hè? Alles is nieuw en zo’n plek is toch heel anders dan haar oude boerderij.’

‘Precies,’ zegt Femke. ‘We moeten haar ook de tijd gunnen. Ze heeft bijna haar hele leven in onze mooie boerderij gewoond. Het is een grote stap.’ Er valt een korte stilte, waarin alleen het zachte gesnurk van Paco en het knisperen van de haard te horen is.

‘Hoe vond jij haar vandaag?’ vraagt Femke uiteindelijk. ‘Was ze een beetje opgewekt?’

Karin glimlacht. ‘Ja, ze was goedlachs. We hebben nog een wandeling gemaakt door het park en bij de krielkippen gezeten. Ze lijkt wel geïntrigeerd door het idee om misschien iets te gaan doen met de kippen daar. Dat gaf haar duidelijk plezier. En trouwens, ik heb Brecht ontmoet, haar buurvrouw. Een karakter, hoor!’

Femke lacht. ‘Dat klinkt als mama’s type. Misschien wordt het uiteindelijk toch haar plekje daar. En Karin... bedankt dat je langs bent gegaan. Dat waardeer ik echt.’

‘Natuurlijk, Fem. Je moeder is familie, de kleine zus van mijn moeder. Als er iets is, je weet me te vinden.’

‘Ik heb het vanmiddag zelf een maaltijd meegemaakt. Rond kwart over twaalf kwam ik bij haar. Jij was net weg. We zaten nog geen vijf minuten of er klopte iemand van de zorg op de deur. “Mevrouw de Klein, we gaan zo lunchen! Komt u vast aan tafel zitten?”

Waarop mama zei: “Mijn dochter is hier net, kan ze ook een hapje mee eten?” Er klonk een diepe zucht, echter wel gevolgd door een positief antwoord. Zo zat ik even later naast haar aan de tafel waar zij blijkbaar moet zitten met lunch en diner. Vriendelijke andere bewoners hoor. Met buurvrouw Brecht heeft ze inderdaad al een heel goed contact.’

‘Ja, het is een aardige vrouw. Vanochtend heeft ze even koffiedgedronken met ons. Ze vertelde dat haar zoon iedere zaterdagmiddag komt om spelletjes met haar te spelen, te wandelen en dan neemt hij haar mee uit eten. Zo lief. Maar jij hebt dus mee geluncht. Was het in orde?’

‘Ja wel, als wij er allemaal gezeten hadden, dan was het prima geweest, maar voor deze oudjes, allemaal rond de negentig en ouder, is het bizar veel. Er kwamen schalen met huzarensalade, met vleeswaren en met zoetigheid op tafel. Op tafel stonden overvolle broodmandjes met bruin-, donkerbruin- en suikerbrood. Apart nog eens manden met maar liefst drie verschillende soorten crackers. Vervolgens kwam de locatiemanager langs met een plank met verse kaas en een kaasschaaf. Vieze handen want hij had waarschijnlijk in de tuin gewerkt.’

‘Poeh, ja zeg, dat klinkt wel heel erg overdreven. De meeste zullen toch niet meer dan één of twee boterhammen eten? En een stukje fruit misschien?’

‘Precies, zo ging het exact! Iedereen kreeg overigens ook nog de keuze tussen melk, chocolademelk, karnemelk of een sapje. En aan het einde van de maaltijd, kwam er een kar langs waar fruit op stond. Mama koos, net als bijna iedereen aan de tafel, voor druifjes. Ook dat vond ik niet fris, want ze werden zo met de hand uit een grote schaal gepakt en aangegeven.’

‘Hm, nee dat klinkt inderdaad niet lekker. Maar wat een bizarre hoeveelheid voedsel voor die oude mensen.’

‘Dat kun je wel zeggen ja. Met het afruimen van de tafels werd alles, echt alles in een grote afvalcontainer gegooid. Servetten, brood, restjes van de borden en vrijwel de complete huzarensalade. Alles dus bij elkaar. Mama, en niet alleen mama trouwens, had daar best moeite mee. Thuis ging vroeger alles natuurlijk naar de varkens. Hier gaat het gewoon de vuilnisbak in.’

‘Ach meid, het zal wel even tijd kosten voordat ze daar dan aan gewend is. Ik zal haar binnenkort weer opzoeken hoor. Ben benieuwd naar het verloop.’

‘Dat is lief, maar je moet het alleen doen als je echt tijd hebt. Het is voor jou niet naast de deur natuurlijk.’

‘Nee, dat is waar, maar zij is de laatste uit het gezin waar jouw moeder en mijn moeder geboren zijn. Dus de enige nog die ons wat van vroeger kan vertellen. En bovendien, ik vind het altijd gezellig bij je moeder. Oh, ik moet ophangen, de bel gaat. Groetjes hoor.’

Ze nemen afscheid, Karin leunt achterover op de bank, haar gedachten nog even bij tante Corrie. Het is duidelijk dat wennen tijd kost, maar misschien, heel misschien,

begint er een nieuw hoofdstuk waar iedereen uiteindelijk vrede mee heeft.

Karin loopt naar de keuken voor een refill van haar glas. Ja, een leugentje om bestwil. Anders zit ze morgen nog met Femke aan de telefoon. Als ze weer zit, blijft haar hoofd bij tante Corrie en haar nieuwe huis. Ze neemt zich voor om er snel weer eens naar toe te gaan.

Trektocht van Hans en Peter

De volgende ochtend zit ze al vroeg in haar werkkamer. Ze moet een wijnspijs avond voorbereiden, voor een groep wijnliefhebbers die ze meeneemt door de wijnwereld. Ze doet hele bijzondere wijnspijsproeverijen met deze groep. Deze week staat de combinatie van groente en wijn op de kaart. Ze pakt echt de moeilijke combinaties op. Zoals bijvoorbeeld avocado en artisjokken. Vorige week was het thema “foute wijnspijscombinaties”. Karin geniet van dit werk in haar wijnwereld.

Daarnaast is ze is bezig een nieuwe wijnreis op poten te zetten. Ditmaal naar Rheinhessen. Waar de wijnfeesten volop aan de gang zullen zijn als zij komen. Uitvalbasis wordt Bingen. Met z’n vieren gaan ze op pad. Greet, Mirte, Janneke en zichzelf. Hun laatste gezamenlijke reis was naar Frankrijk. Op weg naar een “Bordelais” avontuur. Ze wilden graag de Tonnellerie Michaëla in de streek Bergerac bezoeken. Om eens te zien hoe de eiken wijnvaten gefabriceerd worden en te horen over de houtwerking en diens invloed op wijn. Het was prachtig weer de hele week. Ze reden langs mooie huizen, over smalle weggetjes, door oude dorpjes. Rechts een begraafplaats, links een kerkje. Zo veel te zien. In de fabriek waar de tonnen van hout gemaakt worden, zagen ze het hele proces met eigen ogen. De geur van vers hout en de warme, rokerige lucht van gebrand eiken kwamen hun al tegemoet toen ze uitstapten bij de Tonnellerie. Het kleine familiebedrijf was gevestigd in een gebouw met een rustieke charme, omringd door groene wijngaarden. Een vriendelijke gids ontving hen en leidde hen door de fascinerende wereld vatenbouw.

Wat een heksenwerk zoals ze een boom tot een ronde ton met duigen verbouwen! Tonnelerie Michaëla is nog altijd een familiebedrijf. De familie koopt de bomen als ze gewoon nog in het bos staan. De French National Office des Forests schrijft jaarlijks drie momenten uit wanneer de bomen gekozen kunnen worden. Ter plaatse worden de bomen gekapt en opgedeeld in de 'merries' of te wel de staven die de duigen van de ton zullen worden. Dan worden ze meegenomen om in weer en wind volledig uit te drogen.

Ze kregen het hele proces gezien. Spectaculair! Ze keken hoe massieve stukken eikenhout zorgvuldig werden gespleten en gevormd, en hoe de duigen vervolgens tot een vat werden gebogen met behulp van vuur en stoom. "Het toasten van de vaten is een delicate kunst," had de gids uitgelegd. Afhankelijk van hoe lang en hoe heet het vuur brandt, geven de vaten verschillende smaken af aan de wijn. Van subtiele vanille tot intense rooktonen.

De vrouwen hadden aan zijn lippen gehangen. Karin was vooral geïnteresseerd in hoe de keuze voor Frans of Amerikaans eiken de smaak van de wijn kon veranderen. Ze had nieuwsgierig gevraagd of ze ook met alternatieve houtsoorten werkten. Af en toe werd er geëxperimenteerd met kastanje hout of acacia, maar eiken bleef koning. De tannine in het hout blijkt de juiste balans en structuur voor de wijn te zijn.

Na de rondleiding kregen ze een kleine proeverij aangeboden in de showroom. Hier stonden prachtige wijnen die in de houten vaten waren gerijpt. Karin, Greet, Mirte en Janneke waren het erover eens: het bezoek was niet alleen leerzaam, maar ook een culinaire beleving.

Ze genoten van deze proeverij, waarbij de wijnen van een Nederlandse wijnboer uit de Bordeaux werden geopend. Op